

Петро КРАВЕЦЬКИЙ

Діяльність нашої семінарії: місійні поїздки на Схід України, вихід у світ часопису „Слово” спричинюють те, що до нас надходять листи, в яких люди діляться своїми думками з того чи іншого приводу. Ми їм за це щиро вдячні, оскільки це є вагомим вкладом у розбудову нашого християнського суспільства.

Сьогодні хочемо запропонувати до Вашої ласкавої уваги один з листів, де наш читач ділиться думками про ситуацію на своїй парафії, своєму місті, регіоні.

(Стаття подана зі скороченнями).

На все воля Божа. Хто міг би подумати ще 10-15 років тому, що в якомусь провінційному м. Дімітрові на Донеччині буде колись засновано греко-католицьку парафію. Та ми є. Вірю, що й будемо.

А почалось все так. Після заснування парафії святого Юрія у місті Красноармійську (райцентр) і побудови там невеличкої каплиці, о. Роман (Демко) звернувся до міської влади м. Дімітрова з проханням про реєстрацію там парафії святих апостолів Петра і Павла. На той час міським головою був колишній партфункціонер, нащадок Кубанських козаків – Анісімов Д.Г. Ніяких перешкод з боку цієї людини, як і всього депутатського корпусу, ми не зустріли. Було це у 2001 році. Може, то час такий був, а може, влада більш лояльнішою була. При теперішній владі цього б не сталося. Згодом автор цих рядків взяв у виконкомі адреси репресованих людей, обійшов всі родини. Запросив прийти до нас. На жаль, не всі прийшли. Бо дехто вважає себе православним і ходить до церкви, котра служила і служить і надалі тим, хто їх репресував. Інші стали або атеїстами, або пішли у секти. Бог їм суддя. Але потроху приходять до нас люди. І не тільки галичани. Для наших потреб влада нам віддала руїни колишнього дитсадку „Щастя” (На тобі, Боже, що мені не гоже). Окрім галичан приходять і вихідці із Східної України. А святити Паску і воду приходять навіть тутешні вірмени і цигани. Освячення відбувається під стінам дитсадку. Приходить туди до 200 чоловік. Щонеділі збираємось в актовому залі ЖЕКу. А там є свій господар, котрий має над собою іншого господаря (представника партії регіонів). А ці господарі бувають „часом з квасолі”: схочуть – впустять нас в актовий зал, або ж відмовлять. І що ти їм зробиш. Та ми люди терплячі. Мусимо якимось миритись з владою. Не дають спокою московські „таліби”. Тільки-но довідались про нашу громаду влізли і вони сюди із своєю парафією святого Пантелеймона. Бо ми для них як кістка в горлі. Дехто з наших парафіян, що відвідували храм УПЦ (МП), прийшли до нас тому, що не могли стерпіти щонедільного (замість проповіді) поливання брудом УГКЦ. Не зупинялись ні перед чим. В переддень Йорданських Свят ними було обклеєно все місто листівками з таким „святим” змістом... Лиш одному Богові і нам відомо скільки ненависті і бруду вилили на нас, коли ми почали будувати капличку святого Юрія в райцентрі. Декілька разів зрізали хрест, засипали глиною викопану біля каплиці криницю, оббивали пороги владних кабінетів, вимагаючи заборонити будувати нам каплицю. Тепер, коли вона діє, періодично обрізають електроенергію. Та ми є. Маємо молодого завзятого священика о. Івана (Василенка). Якби була в нас хоч би невеличка каплиця – було б більше людей. Бо такий вже в нас менталітет: „До церкви піду – а в актовий зал ЖЕКу – ні. То, напевне, якісь сектанти” –

доводилось чути не раз. Та ми не сидимо, склавши руки. Йдемо на засідання „Просвіти”. На ньому о. Іван розповів про нашу церкву. Запрошував до нас. Нажаль, ніхто не прийшов. Або ми погані агітатори, або вони ж такі „просвітяни”. А жаль. Бо є там прекрасні співочі жіночки, чиї голоси ой як би знадобились нашій парафії. На Провідну неділю цього року пішли ми з о. Іваном (5 чоловік) на тутешні цвинтарі, щоб відправити панахиду на братських могилах полеглих у II Світовій війні і загинувших шахтарів. Потім пішли по могилах на прохання громадян. Люди нас радо приймали. Запрошують вже о. Івана сповідати хворих, на похорон, охрестити дитину.

На жаль, трохи спізнилась наша церква з поступом на Схід. Бо декого, особливо молодь, перехопили сектанти. У нашому 50-ти тисячному містечку нараховується аж 13 конфесій! І жодна, окрім нашої, не є українською. Дехто пішов у ті секти не так з вірою у Бога, як з надією на матеріальну вигоду. А молодь іде до них, бо там замість богослужінь відбувається щось на зразок дискотек. Проповідники говорять виключно російською мовою.

Ще декілька слів хотілось би сказати, яким повинно бути священство УГКЦ на Сході. Мають це бути яскраві, високоосвічені, високодуховні, віддані своїй справі особистості. І обов’язково стримані, терплячі.

Також декілька слів відносно назви нашої церкви. Думаю, що час давно вже її помінати. Маємо повне право називатися Українська Вселенська Церква. І не лише тому, що належимо до Вселенського престолу, а й тому, що маємо парафії в Австралії, Америці, Братанії, Австрії, Франції, Німеччині, Польщі, Італії. То хіба ми не є Вселенською Церквою? А від назви греко-католики, котру нам присвоїла Австрія, потрібно відмовитись.

Це моя особиста думка.

І останнє. 2004 рік донецька обласна влада оголосила „роком духовності”.

І слава Богу! Може нарешті зрозуміли, що: „Будь-яка реформа, окрім моральної – даремна” (Томас Карлейле). А де відсутні духовність і віра в Бога, там немає моралі.

Відродимо українську християнську мораль, згадаємо 10 Божих Заповідей – відродимо Україну. Іншого не дано.